

мислѣ, при Дибича, съ цѣль за освобождение и права Български, но е било, казватъ, вече късно (подиръ мира и пр.), нѣ искамъ да споменѣ за заблуждението, въ което се намирахъ или отъ страхъ, или отъ прѣдпазване, или заблуждение учащитъ и учащитъ се, и не знаехъ цѣльта на учението. Учишь се като папалъ, ходишь на училище, на черкова, пѣешъ, разслушавъ те, играешъ съ съученицитъ си и защо всичко това? Не знаешъ! Поне азъ бѣхъ отъ тѣхъ ученици. Но у мене имало, ужъ, нѣщо друго. Ималъ съмъ, казватъ, добъръ гласъ, прилѣжавалъ съмъ, сладко съмъ казвалъ Апостола и Достоинство естъ, и за то учителитъ, и гражданитъ, и ученицитъ повече ме обичали и ми се радвали и на угощения голѣми въ Сѣлището по къра, въ голѣмия боазъ, ме викали, да имъ пѣѣ черковни пѣсни. А сѣщо ме обикналъ и Кръстевичъ, и защото князь Богориди билъ търсилъ отъ Котелъ едно момче, да го възпита въ Куру-чешме и Франца и да го искара чиракъ, а Котленци му прѣдложили Гаврила и нему съобщили, то той, като очаквалъ, за да отива вече въ Цариградъ, прѣдложилъ на Сливненскитъ чорбаджии въ едно събрание, да проводѣтъ и мене въ Цариградъ съ тѣхни разноски, защото имало ушь въ мене надѣжда за наука. Когато заминжалъ за Цариградъ Кръстевичъ, майка ми съ всичката си сиромашия, като вдовица (останжала още на 1832 г. въ Пловещъ, гдѣто бѣгахъ подиръ Русско-Турската война и тамъ почина баща ми отъ холерата) ме даваше на тогозъ, на оногозъ учителя въ Сливенъ съ заплата 5 гроша на мѣсеца, да продължавамъ учението си, Елиниката: при даскалъ Кешиша за псалтиката (черковното пѣние съ съученицитъ си попъ Станча, Дината и пр.) на даскалъ Юргакъ съ дългата антерия и джубе (допущена форма отъ Султана на благороднитъ Сливенци, Жерувнянци и пр., както казватъ, съ привилегия), а сетѣ на попъ Янка, който подиръ Етимоло-